

عنوان مقاله:

بررسی تحلیلی فرزندخواندگی در حقوق ایران و مطالعه تطبیقی آن با سایر کشورها

محل انتشار:

اولین کنفرانس حقوق، حقوق بین الملل، علوم سیاسی و علوم انسانی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

حسین دلمی - کارشناسی ارشد حقوق خصوصی دانشگاه آزاد اسلامی واحد صفاشهر

خلاصه مقاله:

فرزندخواندگی نهاد قانونی است که به موجب آن رابطه خاصی بین فرزندخوانده و پدرخوانده و مادرخوانده به وجود می آید. این امر در طول تاریخ حقوق، سابقه نسبتاً طولانی دارد و در ادوار مختلف با اهداف گوناگون مورد توجه قرار گرفته است. در ایران با وجود سابقه پذیرش این نهاد در دوران حکومت ساسانیان و اعتبار آن نزد زرتشتیان، با نفوذ اسلام منسوخ گردید ولی به علت فواید فردی و اجتماعی و نیاز جامعه و استقرار عدالت و حمایت از اطفال بدون سرپرست تحت عنوان «سرپرستی اطفال بدون سرپرست» با آثار حقوقی مشخصی احیا گردیده است. هدف از این مقاله بررسی فرزند خواندگی ورای یک دوره مشخص و خصوصیات مکانی و زمانی خاص است. مقاله حاضر درصدد مطالعه فرزند خواندگی در حقوق ایران و تطبیق آن از دیدگاه تعارض قوانین و مطالعه مقررات و قوانین بین المللی در رابطه با فرزند خواندگی است. موضوع مذکور از این لحاظ دارای اهمیت است که کشور ایران به دلیل نابسامانی وضع همسایگان خود سالانه پذیرای هزاران مهاجر به خصوص از عراق و افغانستان است. از جنبه تئوری نیز این سوال مطرح است که آیا دو مفهوم سرپرستی که مورد قبول کشورمان و فرزندخواندگی که مورد پذیرش اغلب کشورهای غربی است قابل جمع می باشند؟ مضاف بر این اهداف خیرخواهانه و کارکرد های اجتماعی مثبت فرزند خواندگی از حیث دستگیری از کودکان آسیب پذیر و محروم از حمایت خانوادگی، بر ضرورت بحث می افزاید که در نهایت با تلاش متفکران این عرصه و دولتمردان ذیربط از آسیب های جدی و سوء استفاده هایی همچون فعل غیر اخلاقی نکاح با فرزندخوانده جلوگیری، و حمایت هایی هرچه بیشتر از این قشر بی پناه و آسیب پذیر در هر جامعه ای صورت پذیرد. چرا که هر کودک بی سرپرست و یا بد سرپرست هم می تواند تهدیدی برای نظم عمومی هر جامعه، و هم یک پدیده علمی برای آن جامعه باشد.

کلمات کلیدی:

فرزندخواندگی، پدرخوانده، مادرخوانده، سرپرست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1406510>

